

Narodowe Święto Niepodległości

11 listopada to wyjątkowy dzień w życiu narodu polskiego ponieważ tego dnia obchodzimy rocznicę odzyskania przez Polskę niepodległości. Marzenia wielu pokoleń Polaków stały się rzeczywistością. Nasze narodowe święto nie ma jednego bohatera. To oni w 1918 roku działali i nazywamy ich Ojcami niepodległości. Były to osoby, które w tym przełomowym roku byli liderami, którzy pociągnęli za sobą ogromne rzesze ludzi. Mimo znacznych różnic łączył ich jeden cel czyli niepodległe państwo polskie.

Poniżej przedstawiamy sylwetki wybranych Ojców niepodległości przygotowanych przez uczniów naszej szkoły.

Marszałek Józef Piłsudski

Józef Piłsudski urodził się 5 grudnia 1867 r. w Żuławie pod Wieluniem na terenie dzisiejszej Litwy, w rodzinie ziemskiej o silnych tradycjach patriotycznych. Jest niebywale ważną osobą w historii naszego kraju. Polski działacz społeczny i niepodległościowy, mąż stanu oraz polityk.

Po maturze rozpoczął studia medyczne na Uniwersytecie w Charkowie, gdzie nawiązał kontakty z konspiratorami. Planowali oni zamach na cara Aleksandra III, który został udaremniony przez policję. W toku śledztwa oskarżono także Piłsudskiego i skazano go na 5 lat zesłania na Syberię. Po powrocie do Wilna związał się z Polską Partią Socjalistyczną. 15 lipca 1899 r. ożenił się z Marią Juszkiewiczową.

Małżonkowie przeprowadzili się do Łodzi, gdzie Józef prowadził tajną drukarnię. W roku 1914 gdy wybuchła I wojna światowa Piłsudski poparł Niemcy i Austro- Węgry. Wtedy utworzono Legiony Polskie, a dowódcą ich Pierwszej Brygady został Piłsudski. Latem w 1917 roku Legiony odmówiły przysięgi cesarzowi, w skutek czego Piłsudskiego uwięziono w twierdzy Magdeburgu. Jesienią 1918 roku opuścił areszt i udał się do Warszawy. 11 listopada został Tymczasowym Naczelnikiem Państwa. Dnia 19 marca 1920 Józef Piłsudski został mianowany pierwszym w historii Marszałkiem Polski. Walki z bolszewicką Rosją trwały na początku 1919 roku i Piłsudski zdecydował o przeprowadzeniu wielkiej ofensywy. W 1920 roku odpierano najeźdźców u bram Warszawy. Bitwa przyniosła Polakom zwycięstwo i często określana jest mianem cudu nad Wisłą.

W 1923 roku Piłsudski wycofał się z życia politycznego, w tym czasie zajmował się głównie pisaniem. Pogarszająca się sytuacja w kraju sprawiła, że w maju 1926 roku dokonał przewrotu. Opanował Warszawę i zmusił prezydenta oraz rząd do dymisji. Piłsudski wprowadził autorytarny system rządów. Józef Piłsudski zmarł 12 maja 1935 roku w Belwederze, do końca zachowując najwyższą władzę wojskową i polityczną. Pochowany został w krypcie na Wawelu.

Nikola Gładysz kl. 7b

General Józef Haller

Przyszły dowódca Błękitnej Armii urodził się w 1873 roku jako trzecie z sześciorga dzieci.

Jego dziadek był kapitanem w powstaniu listopadowym, a ojciec brał udział w powstaniu styczniowym.

W 1908 roku odszedł z wojska w stopniu kapitana, po czym pracował społecznie w ruchu spółdzielczym i prowadził szkolenia wojskowe młodzieży z Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół”, a także zajmował się nadawaniem cech polskich skautingowi i przekształcaniem go w harcerstwo.

Po wybuchu I wojny światowej Haller był współorganizatorem Legionów Polskich u boku armii Austro-Węgier. Objął dowództwo 3. Pułku Legionów w stopniu pułkownika.

W lipcu 1918 roku wszedł w skład Komitetu Narodowego Polski i został mianowany dowódcą tworzonej we Francji armii polskiej. Z racji niebieskich mundurów formację tę nazwano Błękitną Armią.

Po wojnie Haller przewodniczył Związkowi Harcerstwa Polskiego (ZHP) i pełnił funkcję prezesa Polskiego Czerwonego Krzyża w latach 1922–1923.

Po II wojnie światowej osiadł w Wielkiej Brytanii i tam zmarł w czerwcu 1960 roku. Jego prochy sprowadzono do Polski w roku 1993.

Popiersie Józefa Hallera w Jurczycach.

Roman Dmowski

Urodził się 9 sierpnia 1864 roku w Kamionku. Pochodził z zubożałej rodziny szlacheckiej, a jego ojciec był właścicielem małej firmy brukarskiej na warszawskiej Pradze.

Na początku 1895 r. nielegalnie przekroczył granicę rosyjską i zamieszkał we Lwowie. Od marca tego roku jego teksty ukazywały się w "Przeglądzie Wszechpolskim". Po wybuchu I wojny światowej wszedł w skład utworzonego 25 listopada 1914 r. w Warszawie

Komitetu Narodowego Polskiego, który reprezentując orientację prorosyjską, skupiał głównie przedstawicieli Narodowej Demokracji oraz Stronnictwa Polityki Realnej. W latach 1919-1922 Dmowski był posłem na Sejm.

Na początku 1919 Roman Dmowski został delegatem pełnomocnym Polski na konferencję pokojową w Paryżu. 29 stycznia wygłosił na posiedzeniu Rady Dziesięciu, 5-godzinne exposé dotyczące całości polskich żądań (które sam przekładał od razu na język angielski i francuski).

W trakcie konferencji działalność Dmowskiego, równoległe z działaniami powstańczymi i wojennymi w kraju, odegrała kluczową rolę w kształtowaniu granic Polski. Po przyjeździe do Paryża Paderewskiego, który jako premier objął główną rolę w negocjacjach, Dmowski wszedł chwilowo na drugi plan.

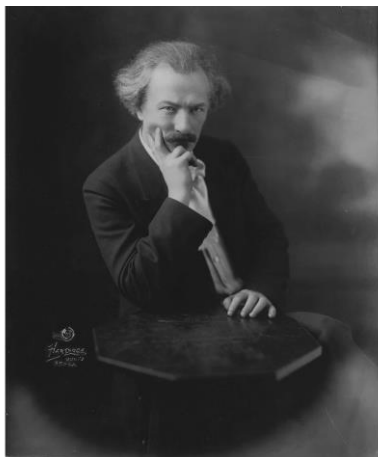
28 czerwca 1919 w sali zwierciadlanej Wersalu Dmowski wraz z Paderewskim podpisali traktat wersalski przywracający formalnie Polskę na mapę Europy.

W czasie wojny polsko-bolszewickiej wszedł w skład powołanej 1 lipca 1920 r. Rady Obrony Państwa. 19 lipca ustąpił z niej i wyjechał do Poznania, gdzie zamieszkał. Pod koniec 1921 r. kupił niewielki majątek z pałacykiem w Chłudowie pod Poznaniem. Od 27 października do 14 grudnia 1923 r. pełnił funkcję ministra spraw zagranicznych w rządzie Wincentego Witosa.

Zmarł w nocy z 1 na 2 stycznia 1939 roku, został pochowany w grobie rodzinnym na cmentarzu Bródnowskim w Warszawie.

Marek Balbier kl. 7b

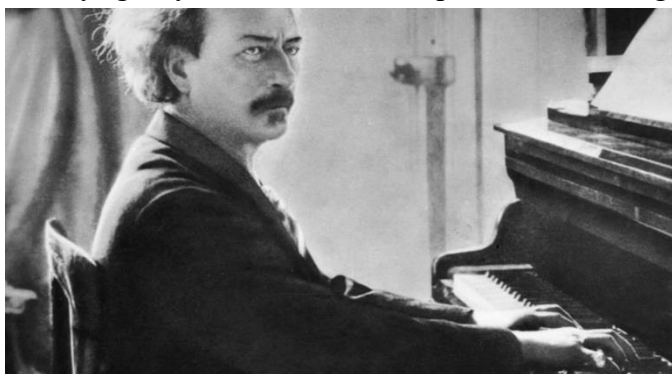

IGNACY JAN PADEREWSKI

Ignacy Jan Paderewski urodził się w pierwszej połowie listopada 1860 r. na Podolu. Jego matka zmarła parę dni po porodzie. Opiekunem Ignacego i jego starszej siostry Antoniny został ich ojciec Jan Paderewski. Po śmierci taty opiekowała się nimi ciotka. Paderewski od dziecka przejawiał uzdolnienia muzyczne grając na fortepianie. Po ukończeniu studiów z odznaczeniem, został nauczycielem gry na fortepianie. Poślubił Antoninę Korsakównę, która zmarła rok później zostawiając Ignacego z kilkumiesięcznym synem.

W czasie zagranicznych wyjazdów Paderewski poznawał wiele sławnych osób takich jak np. aktorka Helena Modrzejewska czy Królowa Wiktoria. Właśnie podczas tych wyjazdów zyskał wielką sławę jako kompozytor i pianista.

Ignacy Jan Paderewski mocno angażował się w I wojnę światową. Wykorzystując swoją popularność prowadził wiele działalności pomagających ofiarom wojny. W 1915 r. razem z Henrykiem Sienkiewiczem założył Komitet Generalny Pomocy Ofiarom Wojny w Polsce. W tym samym roku wyjechał do Stanów Zjednoczonych skąd kontynuował działalność. Przykładowo przed każdym występem przemawiał na temat wojny w Polsce. Po powrocie do kraju Józefa Piłsudskiego, wrócił również Paderewski. Wybrał trasę z Londynu do Warszawy przez Gdańsk, Toruń i Poznań, mimo iż były one jeszcze w rękach niemieckich, aby obudzić uczucia narodowościowe w mieszkających tam Polakach. Po przyjeździe do Warszawy Ignacy Paderewski został premierem nowego Polskiego rządu.

Razem z Romanem Dmowskim reprezentował Polskę na konferencji pokojowej w Paryżu, zakończonej podpisaniem traktatu wersalskiego, który zakończył I wojnę światową w 1919 r. Tego samego roku Paderewski podał się do dymisji i wyjechał do Szwajcarii, aby odpocząć od polityki.

W 1922r. wrócił do USA gdzie zajął się koncertowaniem i działalnością charytatywną.

Po wybuchu II wojny światowej Ignacy Paderewski wszedł w skład władz Polski na uchodźstwie. Do śmierci działał na rzecz swojego kraju.

29 czerwca 1941 r. o godzinie 11 rano Ignacy Jan Paderewski zmarł na zapalenie płuc w hotelu w Nowym Yorku.

Joanna Rosek kl. 7b

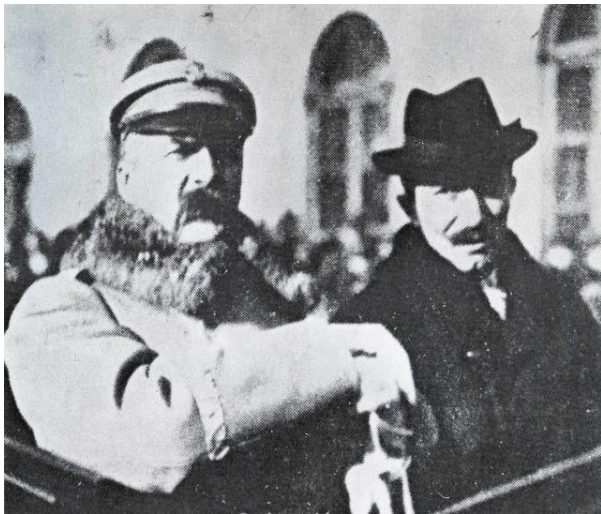

Wincenty Witos

Urodzony 21 stycznia 1874 w Wierzchosławicach. Od 1895 w Stronnictwie Ludowym, w latach 1908–1914 poseł do galicyjskiego Sejmu Krajowego, od 12 kwietnia 1908 do 28 lipca 1931 wójt Wierzchosławic. Poseł do austriackiej Rady Państwa (1911–1918), członek Wydziału Finansowego Komisji Tymczasowej Skonfederowanych Stronnictw Niepodległościowych, od 1914 w PSL „Piast”. W 1919 roku stanął na czele Polskiej Komisji Likwidacyjnej. Od tego samego poseł na Sejm RP.

Kariera polityczna Witosy nabrała tempa w okresie Drugiej Rzeczypospolitej. Był on powszechnie uważany za niekwestionowanego lidera ruchu ludowego w Polsce, a bez jego „Piasta” nie wyobrażano sobie utworzenia w parlamencie większości, która mogłaby powołać do życia rząd.

Trzykrotnie sprawował funkcję premiera w latach 1920–1921, 1923 i 1926 a jego ostatni rząd został obalony w wyniku przewrotu majowego. W latach 1929–1930 jeden z przywódców Centrolewu. W 1930 aresztowany przez władze sanacyjne, osadzony w twierdzy brzeskiej, oskarżony w tzw. procesie brzeskim o przygotowywanie zamachu stanu, skazany na 1,5 roku więzienia, udał się na emigrację do Czechosłowacji.

Do kraju powrócił 31 marca 1939. Po agresji III Rzeszy na Polskę internowany przez Niemców, odrzucił propozycję utworzenia rządu kolaboracyjnego. Po utworzeniu w czerwcu 1945 roku Tymczasowego Rządu Jedności Narodowej powołany na wiceprzewodniczącego Krajowej Rady Narodowej (nie podjął obowiązków). Jeden z najważniejszych, a także najbardziej wyrazistych i wpływowych polityków II Rzeczypospolitej.

Roksana Sroka kl. 7b